

GÜNEŞ HIRSIZLARI

DOĞU YÜCEL

♥ can
çağdaş

DOĞU YÜCEL
GÜNEŞ
HIRSIZLARI

Can Çağdaş

Güneş Hırsızları, Doğu Yücel

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Doğan Kitap, 2014

Can Yayınları'nda 1. basım: Eylül 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ezgi Arslan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5836-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758362

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

DOĞU YÜCEL
GÜNEŞ
HIRSIZLARI

ÖYKÜ

♥can

Doğu Yücel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kimdir Bu Mitat Karaman?, 2017

Hayalet Kitap, 2018

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları, 2018

Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam ve Diğer Tuhaf Hikâyeler, 2019

Beter Ol Mitat Karaman!, 2022

DOĞU YÜCEL, İstanbul'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yılları İzmir'de geçti. 1995'te İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda, 1999'da Nostromo Bilimkurgu Kısa Öykü Yarışması'nda başarı ödülleri kazandı. *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* isimli ilk öykü kitabı 2000'de yayımlandı. Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Bölümü'nden lisans, İstanbul Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nden yüksek lisans derecesi aldı. 2002'de ilk romanı *Hayalet Kitap* yayımlandı. Bu romandan uyarlanan *Okul* (2004) filmi ile *Küçük Kıyamet*'in (2006) senaryolarına imza attı. *Varolmayanlar* (2011), *Kimdir Bu Mitat Karaman?* (2017) ve *Beter Ol Mitat Karaman!* (2022) isimli romanları ve *Güneş Hırsızları* (2014), *Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam* ve *Diğer Tuhaf Hikâyeler* (2019) isimli öykü kitaplarıyla yazın yolculuğuna devam etti. Son olarak *Murathan Mungan'ın Seçtikleriyle – Erkekler Yalnızlıklar* isimli öykü derlemesine katılan yazar *Sanatçı Öyküler* (2011), *Kar İzleri Örttü* (2012), *Güçoburlar* (2015) ve *İstanbul 2099* (2019) gibi seçkilerde yer aldı. Çeşitli yayınlarda sinema, müzik ve edebiyat yazıları yayımlanan Yücel'in *Kimdir Bu Mitat Karaman?* romanı geçtiğimiz yıl sinemaya uyarlandı.

www.doguyucel.com

Beni öykülerle büyüten anneme...

“İnsanoğlunun bildiklerinin dışında beşinci bir boyut daha vardır. Uzay kadar geniş ve sonsuzluk kadar zamansız bir boyuttur bu. Işıkla gölgenin, bilimle batıl inançların kesişme noktasıdır. İnsanın korkularının dipsiz kuyusuyla, bilgisinin zirvesinin arasında bulunur. Hayal gücünün hüküm sürdüğü bir boyut... Ve şu şekilde anılan bir bölgedir: Alacakaranlık Kuşağı...”

Rod Serling (1959 yapımı *Twilight Zone* [Alacakaranlık Kuşağı] dizisinin açılışından)

“Göreceksiniz ya, ben dünyadan ziyade kafamın içinde yaşayan bir insanım... Hakiki hayatım benim için can sıkıcı bir rüyadan başka bir şey değildir...”

Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna*

İçindekiler

Rüya Tarifleri	15
Sinemaya Tek Başına Gidenler	37
Karanlığın Ortasında	53
Noel Baba'yı Kim Öldürdü Lan?	65
Aynasız Güzelin Masalı	83
Melek	95
Evim Güzel Evim	111
Dünyanın Sahiplerine Bakmıştık	173
Üçüncü Türle Aşırı Yakın İlişkiler	183
Hayatın Gıcık Anlamı	203
Camgöz ve Duman	229
Güneş Hırsızları	253

RÜYA TARİFLERİ

Olağanüstü yeteneğimi keşfettiğimde 17 yaşındaydım.

Hemen aklınıza filmlerdeki veya çizgi romanlardaki metafizik güçler, paranormal yetiler, şimşekli, alevli numaralar falan gelmesin. Gerçek dünyada yaşıyoruz, burada işler farklı yürüyor. “Farklı” derken gerçek dünyadaki gerçeküstülüklerin daha az eğlenceli olduğu gibi küçümseyici bir ima yaptığım düşünülmesin. Hatta tam tersine; detayların arasına saklanan, herkesin gözüne çarpmayan bu sürprizlerin en uçuk film, roman veya çizgi romandaki olaylara birçok açıdan üstün geldiğini söyleyebilirim. Şahsen, sahip olduğumu fark ettiğimden beri geliştirdiğim yeteneğimin en az süper kahramanların güçleri kadar havalı olduğunu düşünüyorum. Eminim, eğer gerçekten var olsalardı, taytlı kahramanlardan bazıları beni ölesiye kıskanırlardı. Öyküm bittiğinde, sizin de yeteneğimi kıskanacağınızı umuyorum, çünkü doğaüstü güçlerimizle aramızdaki ölü ilişki ancak ve ancak kıskançlık duygusuyla dirilebilir.

İzin verirseniz, neden böyle düşündüğümü anlatmak isterim. Doğaüstü güçlerimiz olabileceği fikri çocukken aklımıza yerleşir. O küçücük beynimizle kendimize biçtiğimiz doğaüstü güçlerin haddi hesabı yoktur. Gözlerimizi

kısıp bakarsak duvarların ötesini görebileceğimizi, parmak uçlarımızı şakaklarımıza dayarsak karşımızdakinin düşüncelerini okuyabildiğimizi sanırız. Uçmak bir pelerine bakar, zamanı durdurmak ise işaretparmaklarımızı bir araya getirmemize. Bir sürü olağanüstü güç vardır. En azından birinden biri bir gün bize isabet eder diye olasılık hesapları yaparız. Sadece çocukluğumuzda hissettiğimiz o sınırsız mutluluğu da büyük ölçüde bu olasılığa borçluyuzdur. Daha sonra büyürüz, sözümona akıllanırız ve o olasılığı eski bir sevgili gibi bir kenara atarız. Onun artık bizim için hiçbir anlamı kalmadığını düşünürüz. Oysa eski sevgililer saatli bomba gibidir. Ne zaman nerede patlayacakları belli olmaz. Hiç beklemediğimiz bir anda onu biriyle birlikte görürüz ya da nişanlandığını, evlendiğini falan duyarız ve birdenbire kalbimiz yeniden, bir süreliğine de olsa onun için atar. Kıskançlıktır kalbimizin ritmini hızlandıran. İşte ben de bu yüzden eski sevgiliniz olan doğaüstü güç olasılığını tekrar hatırlatmak için sizi kıskandıracığım, çünkü ancak kıskanırsanız doğaüstü gücünüzü ortaya çıkarmak için harekete geçebilirsiniz.

Tahmin edersiniz ki, olağanüstü yeteneklerin fark edilmesi hiç ama hiç kolay olmuyor. Bir çocuğun müziğe, matematiğe veya spora yatkın olduğunu anlamak kolaydır, rüyaları biçimlendirebileceğini anlamak ise neredeyse imkânsız. Fakat bir tatlı kaşığı rastlantı, bir çay bardağı üzüntü ve bir çorba kaşığı hasetle ortaya çıkarılmayacak gizli yetenek yoktur. Bu malzemeler de o dönem hayatımda fazlasıyla vardı.

Annemle babam boşanalı hemen hemen bir sene olmuştu. Babamla birlikte yaşıyordum. Onunla kalmayı ben tercih etmişim, o yüzden şikâyetçi değildim ama yine de benim gibi kırılğan bir kız çocuğu için ideal bir ev atmosferi olduğu söylenemezdi. Hazırlıksız yakalandığım bu ayrılık süreci birçok açıdan hayatımı etkiledi.

Dersler genel ortalamamı düşürmek konusunda birbirleriyle yarışıyor. Üniversite sınavı da tüm sinsiliğiyle bu yarış en önden izliyor, üzerimdeki baskıyı artırıyor. Ev ve okul kötü giderken, özel hayatın da onlara eşlik etmemesi düşünülemezdi. Erkek arkadaşım şahane bir zamanlamayla kapıyı göstermişti bana.

“Anlaşamıyoruz, sen hayal âleminde yaşıyorsun, benimse ideallerim var.” Son defa gözlerimin içine bakarak söylediği cümle buydu. Hayal âleminde yaşadığım bir ölçüde doğrudu. Geleceğe dair hayallerimden, gördüğüm rüyalardan, okuduğum kitaplardan bahsetmeyi severdim ve bunların bazen onu sıktığını hissediyordum. Levent, bu tip öykülerle ilgilenecek biri değildi. Fakat bunların zıttı olarak gösterdiği “idealler” derken neyi kastettiğini anlamamıştım. İdealist denince akla gelebilecek son insandı o. İnternetin komik video izlemek için yaratıldığını düşünen birinden söz ediyorum; anlamışsınızdır.

Ayrılığımızın ertesi günü, “ideal”den neyi kastettiğini, teneffüste onu okulun en güzel kıızıyla öpüşürken yakaladığımda anladım. İdeal derken “ideal kız”ı kastediyormuş meğer. Melisa, daha bu yaşta popüler bir gençlik dizisinde rol kapmış, güzelliğiyle sadece okulumuzda değil, tüm ülkede az çok konuşulan bir kızdı. Okulun en az yarısı (yani erkeklerin tamamı) ona âşıktı ve onun için, “Resmen ideal kız abi ya,” dendiğini birkaç kere duymuştum. O an onu deli gibi kıskansam da, bu yoruma karşı çıkmam mümkün değildi. Manken annesi ve eski milli sporcu babasının genleri sayesinde dört dörtlük bir fiziği olan, üstüne üstlük entelektüel zekâya sahip, tüm bu artlarına rağmen şımarıklık yapmayan bir kızdı. En iyi arkadaşım olabilirdi, tabii erkek arkadaşımı çalmasaydı.

“İdeal kız”la aldatılmak beni teselli edebilir; içine düştüğüm bunalım denizinin alçalmasına, en azından boy vermeme sebep olabilirdi. Fakat tam tersi oldu. De-

rinlik, boyumu geçmekle kalmadı, o karanlık deniz çılgın girdaplarla ve keşfedilmemiş canavarlarla dolmaya başladı. “İdeal kız” değildim, hiçbir zaman Melisa kadar güzel olamayacaktım. Dahası hayal âleminde yaşıyordum, bu yüzden bundan sonra hiç sevgilim olmayacaktı, bir daha hiç âşık olamayacaktım! Dedim ya, 17 yaşındaydım ve her 17 yaşındaki terk edilmiş kız gibi mantıklı düşünemiyordum.

O günlerde yemeden içmeden kesildim. Babam hem durumumdan endişe duyuyor hem de yardımım olmadan tek başına yaptığı yemeklerin ziyan olduğunu düşündüğünden içten içe bana kızıyordu. Onun mutfakta geçirdiği saatlerin hatırına birkaç lokma yemeye çalışıyordum ama yine de annemi taklit ederek, “Tabağına hiç dokunmamışsın kızım,” demesine engel olamıyordum.

Sadece iştahım değil, rüyalarım da kesilmişti. Oysa o günlerde en çok rüya görmeye ihtiyacım vardı. Rüyalarla oldum olası herkesten daha farklı, tutkulu bir ilişkim olmuştu. Rüya âlemi de aşkıma karşılık vermiş, zor günlerimde imdadıma yetişmekten geri kalmamıştı. Zattürreden kaybettiğimiz kedimiz Gonzo için aralıksız ağladığım günlerde fark etmiştim rüya âleminin benim için teselli armağanları hazırladığını. Zihnimi açan rüyanın tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Sadece rüyamda Gonzo’yu gördüğüm aklımda kalmış. Bu benim için yeterliydi. Rüyalarım da merhum kedimi görebileceğimi bilmek benim için yeni bir dünyanın kapısını aralamıştı: Gonzo, toprağın altında cansız yatıyor olabiliyordu ama benim için varlığı sona ermemişti. Annemle babam boşandıklarında da benzeri bir durum yaşanmıştı. Annemden ayrı düştüğüme çok üzülmeyle birlikte, özlem duyduğumda onu rüyamda görebileceğimi biliyordum. O dönemi bir nebze kolay atlatırdıysam, sebebi bu çocuksu keşfin ta kendisidir.

Fakat şimdi, kendime ait o özel yerle arama ne olduğunu anlayamadığım bir engel girmişti. Ne kadar arzu etsem de, bu konuda ne kadar uzmanlaşmış olsam da, rüya göremiyordum. Tek istediğim, beni çok üzen Levent'i rüyamda görmek, rüyanın kurgusu izin verirse, tekrar onun elini tutabilmektir. Rüyanın öyküsünü önceden belirleyemesem de Levent'i rüyamda görmeyi başabilirirdim. Onun bir fotoğrafına bakıp uykuya dalmam yeterli olurdu. Fakat olmuyordu, ne yapsam, ne etsem, değil Leventli bir rüya, dağınık, düzenli, önemli, önemsiz, capcanlı veya soluk en ufak bir rüya bile göremiyordum. Rüya görememek, yemek yiyememekten bile daha büyük bir problem haline gelmişti. Sürekli yorgun hissettiğimden derslerde uyuklamaktan kendimi alamıyordum, arkadaşlarımla çekiştirilmesiyle sinemaya gittiğimizde de genelde gözlerim kapanıveriyordu. Fakat bu şekerlemelerde bile rüya âlemine adım atamıyordum. Sanki gözümü her kapattığımda ölüyor, sonra da diriliyordum, arada da kocaman ve anlamsız bir hiçlik vardı.

Babam da ne yapacağını bilemez haldeydi, aşk acısı çeken ergen bir kızla aynı çatı altında yaşıyor ve baba olmanın püf noktalarını anlatan hiçbir kitapta aşk acısı çeken kızına nasıl yardım edebileceğine dair bir öneri bulamıyordu. Yine de bunun için kafa yordüğünü biliyordum. Yurtdışında yaşamaya başlayan annemi birkaç defa aradığına, ondan tavsiye aldığına kulak misafiri olmuştum. Sonra da yanıma gelip annemden duyduklarını ezberden aktarmıştı bana. Ne yalan söyleyeyim, söylediği cümlelerden ziyade bu çabası beni biraz olsun mutlu etmişti.

Depresyonda ikinci haftam sona ermek üzereyken, günlerdir ihmal ettiğim babamın gönlünü almak üzere mutfağa girdim. Yemek hazırlıyordu. Ama görmeliydiniz, yardımcı pilotu olmadan bir yarış otomobili kullanıyor gibiydi. E ne de olsa, annem gittiğinden beri yemek-

leri birlikte hazırlıyorduk. Şimdiyse benim eksikliğimi çekiyordu. Salata için soğan doğruyordu mutfağa gir- dimde. Güzleri yaşarmıştı. “Bana bırak,” dedim ve bıçağı elinden aldım. Her zamanki kinayeli tarzıyla, “Dikkat et ağlatıyor,” dedi. Sonra da ekledi: “Gerçi o kadar ağladın ki, gözpınarların kurumuştur artık.”

Günler sonra beni güldürmeyi başardı.

Sonra daha iyisini yaptı. Buzluktan çıkardığı hazır şnitzelleri gördüğümde pilavın yanında şnitzel gibi klasik bir dul erkek evi yemeği hazırlamak üzere olduğunu düşünmüştüm. Ama beni yanında görünce şnitzelleri kaldı- rıp yemek hazırlama ritüelimizi uzatmak amacıyla buz- luktaki tavuğu çıkardı. En sevdiğimiz yemeklerden biri olan kremalı mantarlı tavuk için kolları sıvayacağımızı o anda anladım. Söylemesine bile gerek kalmadan, buzdolabındaki mantarları çıkardım. O sırada babam tavuğu kuşbaşı doğramaya başlamıştı. Ben de mantarları silip kü- çük küçük kesmeye başladım. Mantarları bitirdiğimde, babam tavuğu halletmiş, tavayı ocağa koymuştu. Zeytin- yağını dökmek bana, ocağı ateşlemek babama kaldı. Sala- ta için doğradığı soğanları tavaya ben serptim, bir diş sa- rımsağı ise babam ekledi. Operasyon, usta bir cerrah ve kadim hemşiresinin mükemmel senkronizasyonu ile de- vam ediyordu. Eski ritmimizi hemen bulmuştuk. Tavuk ve mantarlar pişerken cerrah boş durmak istemedi, do- laptan mercimek çıkardı. “Önden bir çorba yakışır,” dedi. “Baba çok olmayacak mı?” dedim. “Az bile. Haftalardır yemiyorsun,” dedi. Aslında yiyip yiyemeyeceğimden he- nüz emin değildim ama mutfaktaki kokuların iştahımı kabarttığını hissediyordum. Çorbayı onayladığımı göster- mek için dolabın kapağını açıp düdüklü tencereyi çıkar- dım. Hemen sonra havuç doğramaya başladım. Bizim uyumumuz gibi yemekler de kendi içlerinde bir senkron yakalamıştı. Düdüklü tencere öttüğünde tavadaki tavu-

ğun suyu çekilmişti. Çorba kaynadığında tavuk kıvamını bulmuştu. Dünden kalan mısırlı pilav ısındığında tavuğa kremayı eklemenin zamanı gelmişti. Ben çorbamızı tabaklara koyarken, babam son olarak maydanoz ve ısırgan otu koyup tavuğu biraz daha pişirdi. 45 dakikalık ameliyatın sonunda hastanın hayatını kurtaran doktor ile hemşirenin gururuyla yemek masasına oturduk.

Vişne sularımızı şarap edasıyla tokuşturduktan sonra yaptığımız her şeyden yedim, tabağımı sildim süpürdüm. Haftalar süren orucun acısını fazlasıyla çıkarmıştım.

Yemeğimiz bittikten sonra kapımız çalındı, meğer kaşla göz arasında dondurmalı kazandibi ısmarlamış babam, onlar geldi. “Baba doldum taştım,” desem de yorgunluk kahvemizle birlikte kazandibini de sildim süpürdüm. Yemekten sonra, bulaşıkları birlikte yıkarken babam birkaç saat öncesinden çok daha mutlu görünüyordu, ben ise birkaç saat öncesine göre çok daha kilolu! Karnım davul gibi şişmiş, uyku ağırlığı çökmüştü...

O gece sadece haftalar sonra ilk yemeğimi yemedim, aynı zamanda ilk rüyamı da gördüm. Hem de ne rüya!

Şehir manzaralı bir orman kenarında Levent’le karşı karşıya oturuyorduk. Hemen yanımızda iki ağacın arasına bağlanmış hamakta annem yatıyordu, kafasının üzerine güneş ışığından korunmak için bir kitap koymuştu: *Şeker Portakalı*. Babam da çimenlerin üzerine oturmuş ceketindeki söküğü iğne iplikle dikmeye çalışıyordu. Tam Levent’le el ele tuttuğumda birdenbire hava karardı. Sonra uzaktan korkutucu bir ses duyuldu, bu sesle birlikte Levent elimi bıraktı, şehre doğru koştu. Çaresiz babama baktım; o da ceketini fırlatıp ormanın içine doğru koştu. Hamaktaki annemi uyandırmak için kafasındaki *Şeker Portakalı*’nı kaldırdım, kitabın altından başka bir kitap çıktı: *Dünyaya Orman Denir*. Onu kaldırdıktan sonra hamakta yatanın Melisa olduğunu fark ettim. “Sen

de nereden çıktın?” dedim. “Ben ideal kızım, her yerden çıkabilirim,” dedi. Gözlerimi kısarak baktım ona. Hemen cebinden ayna çıkardı, “Sense ideal olmayan kızsın,” diyerek aynayı bana tuttu. Gözlerim Japonlar gibi çekik olmuştu ama enteresan bir şekilde bu imaj bana çok yakışmıştı! İdeal kız bana gıcık oldu. O sırada bir zil sesi duydum, “Cümlenizi bitirip sınav kâğıtlarınızı uzatın,” dedi tarih öğretmeni. İdeal kız sınav kâğıdını uçak yaparak öğretmene doğru fırlattı. Bu hamleye karşı yapabileceğim tek bir şey vardı: Babamın bıraktığı iğne iplikle sınav kâğıdını uçurtma yapıp koşmaya başladım. Öğretmen, “Aferin,” diyerek şampanya patlattı. Şişenin mantarı ideal kızın alınına isabet edince hamakta kendi etrafında iki defa dönerek yere kapaklandı. Sınav kâğıdından yaptığım uçurtma bir süre sonra ayaklarımı yerden kesti ve uçmaya başladım. O sırada telefonumun alarmıyla uyandım.

Rüya görmeyeli epey olmuştu. Bu kadar karman çorman bir rüyayla kaldığım yerden devam etmek beni biraz şaşırttı. Bir yandan mutlu da etti. Yine eskiden olduğu gibi rüyalarım imdadıma koşmuş, hayatımı tamir etmemde bana yardımcı olmuşlardı. Sabah uyandığımda Levent meselesini eskisi kadar kafaya takmıyordum. Biliyordum ki, rüyamda olduğu gibi zor bir duruma düştüğümde beni oracıkta bırakacak bir korkaktı o. İdeal kız da umurumda değildi, tarih sınavıyla ilgili endişelerim de kaybolmuştu. Zor zamanlarımda sığındığım rüya âlemi yine beni can çekiştirdiğim bunalım denizinden kurtarmayı başarmıştı. Fakat bu rüya tecrübemle ilgili henüz aydınlatamadığım başka bir nokta vardı.

Orayı aydınlattığımda olağanüstü yeteneğimi keşfeceğimi henüz bilmiyordum.

Son iki haftalık süreci düşündüm. Babamın gözünü boyamak için ağzıma attığım birkaç lokma dışında günlerce yemek yememişim. Rüyalarım da iştahımla bir-

likte kapanmıştı. Önceleri, içine düştüğüm depresyondan dolayı rüya göremediğimi düşünüyordum ama şimdi buna kişisel açlık grevimin sebep olduğu sonucuna vardım. Rüyalar ile bağırsak hareketleri arasında bir ilişki olmalıydı. Gerçi bu yeni bir fikir değildi. Fakat rüyaların tamamen bağırsak hareketleriyle doğduğunu söylemek yepyeni bir iddiaydı. Daha da ileri gittim, yediklerimiz ile gördüklerimiz arasında direkt bir bağlantı olabilir mi diye düşünmeye başladım. O gece yiyip içtiklerimin dökümünü çıkardım. Karmakarışık bir listeydi bu: Mercimek, mantar, tavuk, tereyağı, mısır, pirinç, soğan, maydanoz, havuç, sarmısak, vişne suyu, süt, şeker, nişasta, Türk kahvesi... Sonra da gece boyu gördüğüm o deli işi rüya. Birdenbire, tamamen içgüdüsel bir sezgiyle o gün yediğim yemeklerle rüyada olup bitenleri eşleştirmeye başladım.

Bu basit bir eşleştirme değildi. Yemekte kullandığımız malzemelerin renkleri, tatları, tuz ve baharat oranları, sebze veya et oluşları, kalorileri, yağ miktarları, sindirilme özellikleri ve tüm bunların birbirleriyle bağlantıları üzerine kafa patlattım. Bazı sonuçlara ulaştım. O sırada hiç aklımda olmayan annemi rüyaya davet eden tavuktu, babama rol veren ise çorbaydı. Melisa'yı rüyaya maydanoz edense olsa olsa maydanoz olabilirdi! Tamamen içimdeki sese kulak vererek bir sonuca varıyordum. Havuç olmasa bence Levent'i görmezdim mesela. Tüm bu çıkarımlar için hiçbir mantıklı dayanağım yoktu. Sonuçta tek bir deney, tezimi ispatlamak ve bu metodun işleyişini anlayabilmek için yeterli değildi.

Bir defter aldım, üzerine "Rüya Tarifleri" yazdım ve o günden sonra yediklerimi, içtiklerimi ve gece gördüğüm rüyaları not etmeye başladım. Saat kaçta nerede ne yemiş, ne içmişim ve ondan sonra nasıl bir rüya görmüştüm, hepsini en ince detayına kadar kaydetmeye de-

vam ettim. Bağlantılar her deneyle birlikte biraz daha netlik kazanıyordu. Fakat diğer yandan kombinasyonlar o kadar çoktu ki, bir ara vardığım sonuçların arasında kaybolacağımı hissettim.

Araştırmamın ikinci senesinde belli başlı yemeklerin nasıl rüyalara yol açacağını bazı çerçevelerle daraltmayı başarmıştım. Fakat yine de herhangi bir yemek sırasında içilen herhangi bir içecek bile sonucu tamamen değiştirebiliyordu. Sofradan kalktıktan sonra çiğnenen bir nane sakızı bile beklenen rüyanın gidişatını tam tersi bir noktaya çekebiliyordu. Bir öğrenci için akıl kârı bir meşgale değildi bu ama bir kere bulaşmıştım ve kendimi alamıyordum “rüya tarifleri”nden. Bu artık hobiden çıkmış, hayatımın her ânında benimle birlikte olan bir saplantı haline gelmişti. Arkadaşımın gündüz vakti ikram ettiği bir dondurmanın keyfini çıkarmaktansa, dondurmanın gece göreceğim rüyayı nasıl etkileyeceğini hesaplamaya çalışıyordum. Kaldırımda oturmuş simit yiyen bir sokak çocuğunu gördüğümde, o karede buluşan güzelliği ve kederi görmektense simitteki susamların bu çocuğun rüyalarını nasıl yönlendirebileceği üzerine kafa yoruyordum. Her saplantı gibi, bu da hayatımı altüst eden cinstendi. Defterlerimden birini görüp, “Rüya tabirleri olacak onun doğrusu,” diyerek beni tiye alan erkek arkadaşımın tek celsede ayrılmıştım mesela. Hayatımın odağında ne aşk ne dersler vardı, tek önemli olan bana has tariflerdi.

Üniversite üçüncü sınıfa geldiğimde yediğim her yemeğin tarifi ile o gece gördüğüm rüyaların kaydını tuttuğum bir raf dolusu “Rüya Tarifleri” defterim olmuştu. Besin gruplarına göre bazı şablonlar ve temel prensipler çok net olarak çıkmaya başlamıştı. Sebzeler rüyalara duygu katıyordu. Eti de küçümsememek gerekiyordu ama, kaliteli bir et, tanıdık insanları rüyaya getiriyordu. Tatlılar, sanıldığının aksine kâbuslar için ana malzemeydi, fa-

kat doğru malzemelerle bir araya geldiğinde bireyi belli bir konuda silkeleyip uyandıracak güçlü kâbuslara yol açıyordu. Sıvılar rüyanın hava durumunu şekillendiriyordu. Sabahın köründe içtiğimiz bir içecek, gece gördüğümüz rüyanın atmosferini belirleyebiliyordu.

Üniversiteden mezun olduğumda yediğim yemeklerle görmek istediğim rüyayı kesin hatlarla oluşturabiliyordum. Olağanüstü yeteneğimi keşfetmiş, geliştirmiş ve istediğim sonuçlara ulaşabileceğim noktaya getirmeyi başarmıştım. Rüyalarımı mutfakta biçimlendirebiliyor, gündüz ne yaşarsam yaşayayım, gece zamanı gerçek hayattan ayırt edemeyeceğim kadar güçlü ve gerçekçi rüyalar görebiliyordum.

Güzel rüyalarla birlikte hayatumu renk gelmişti. Bir yandan da yıllarca biriktirdiğim yemek tarifleriyle çok iyi bir aşçı olmuştum. Bir restoran açtım, adını “Rüya Tarifleri” koydum. Birkaç sadık müşteri sayesinde restoran kendi yağında kavruluyordu ama yine de bu kadar emek sarf etmeye değer olup olmadığını sorguluyordum. O sırada restoranın müşterilerinden Erdal isimli bir öğretim görevlisiyle flörtleşmeye başladık. Erdal benim tersime iyi bir müzik dinleyicisiydi, restoranda çalan şarkıları o ayarladı. Bedava DJ’liği karşılığında bir yemek ısmarladım ona. Çakırkeyif olduğumuz o gece ona süper gücümden söz ettim. İlk defa bu konuda birine açılıyordum. En başta benimle dalga geçeceğinden korkmuştum ama büyük olasılıkla beni tavlamaya çalıştığından bu sıra dışı metodemle çok ilgilendi ya da beni kırmamak için rol yaptı. Her iki olasılık da kulağıma güzel geliyordu.

Onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra, o gün gerçekten “rüya tarifleri”mle ilgilendiğini anladım. Bir gün, hazırlıklı geldi ve nasıl bir rüya istediğini anlattı bana. Hiç unutmam. Şarkı çalarken, ellerimi kırılğan bir objeyi tutar gibi narince tutarak anlattı rüyasını. Bu hem bir

Sabah uyanıyorsunuz, bir bakıyorsunuz her yer karanlık, Güneş yok! Işığa duyarlı bir uzaylı ırkı Dünya'da yaşayabilmek için Güneş'e perde çekmiş, insanlığı karanlığa, umutsuzluğa hapsedmiş. Doğu Yücel, insanlığın direnişini anlattığı distopik novellası "Güneş Hırsızları"na ek olarak büyüü gerçekçilikten masal edebiyatına, korkudan bilimkurguya uzanan on bir öyküyle okurların karşısına çıkıyor.

Bu öykülerde her an her şey olabilir: Sinemaya tek başına gittiğinizde kendinizi izlediğiniz filmin içinde bulabilir ya da Beşiktaş-Kadıköy vapurunda galaksiler ötesinden gelen bir uzaylıya âşık olabilirsiniz. Yazar, sıradan insanların başına gelen sıra dışı hikâyeleri anlatırken okurlara sorular da yöneliyor: Rüyaları biçimlendirebilir miyiz, ilham perileri gerçek olabilir mi, Dünya'nın asıl sahipleri kim, öpüşürken neden gözlerimizi kapatırız? gibi... Ve bu sorular, gülümseten metaforlar ve zengin bir hayal gücüyle beklenmedik yanıtlara kavuşuyor.

Ayaklarınızı yerden kesen ama ayakları her daim yere basan hikâyeler bunlar. Ne de olsa gerçek biraz da düşlerde saklıdır.

"Üzgünüz sayın yerli film yapımcıları ama böyle öykülerin yazıldığı bir memleketten özgün senaryolar çıkmıyorsa bu sadece sizin günahınız."

Tuna Kiremitçi, *Radikal Kitap*

"Güneş Hırsızları kurgunun ve hayal gücünün rüzgârını arkasına alarak, rüya gibi bir atmosferde gerçeğin tokadını bütün kuvvetiyle yüzümüze çarpıyor."

Ozan Karakaş, *sol*

"Güneş Hırsızları büyük bilimkurgu yazarlarının öyküleriyle karşılaştırılabilecek güçte bir öykü."

Alican Saygı Ortanca, *Cumhuriyet Kitap*

#güneş #bilimkurgu #fantastik #büyülügerçekçilik #hayalgücü #uzaylılar
#spekülatifkurgu #düş #sinemayatekbaşınagidenler

Kapak illüstrasyonu: Ezgi Arslan

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-5836-2

9 789750 758362